

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DENNENGROEN

Toneelspel in zes bedrijven

door

1880

Herman Vedts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2004

Nr.2832

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste NEGEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wendt men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk <i>DENNENGROEN</i> op te voeren moet de naam van <i>HERMAN VEDTS</i> vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>

Wettelijk depot D/2004/0220/027
ISBN 978-90-385- 08535

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Herman Vedts

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 5 heren – Figuratie)

MARCEL VANATTENHOVEN : Nadat zijn vrouw hem verlaten heeft, zit hij in psychiatrie wegens depressieve toestanden. Praat nooit met iemand, keert zich van alles en iedereen af, houdt zich van alles afzijdig. Luistert wel mee als anderen iets te zeggen hebben, maar kruipt in zijn schulp als er aan hem iets gevraagd wordt. Iedereen denkt dat hij stom is, maar volgens de dokters moet hij perfect in staat zijn om te spreken. Zijn bijzonderheid: hij eet alles wat onder zijn ogen komt.

WALTER MEEUS : Ex middenstander die beginnen te flippen is nadat zijn zaak (schoenhandel) op de fles is gegaan. Schuift de schuld van zijn faillissement op de fiscus, hoewel zijn vrouw, Godelieve, er eigenlijk de grootste oorzaak van was: zij leefde graag op grote voet (lieft met een dure schoen er rond) en wilde niet onderdoen voor haar rijke vriendinnen. Eigenlijk is hij door haar toedoen in de instelling gesukkeld. Walter is geobsedeerd door het schoeisel dat iedereen die hij tegenkomt draagt. Zijn blik is bijgevolg altijd naar beneden gericht en zijn commentaren steeds voetgericht.

ANDRE SCHILLEMANS : Zwakbegaafde man die al van zijn zesde jaar van weeshuis naar weeshuis is gestuurd. Zit nu al een 10-tal jaar in het gesticht. Kan lezen noch schrijven. Heeft nooit de nestwarmte van een normale familie gekend en schreeuwt om liefde en tederheid. Hij heeft een hobby ontwikkeld tijdens zijn verblijf in de instelling: postzegels verzamelen.

JEANNE VERLINDEN : Enige vrouwelijke patiënte. Drie huwelijken hebben haar niet gebracht wat zij zocht: een kroostrijk gezin met kinderen waar zij haar onuitputtelijke energie zou kunnen insteken en een man aan wie ze haar liefde zou kunnen schenken. Integendeel: ze viel tot drie maal toe op het verkeerde type. Een eerste keer op een brave man, die echter impotent bleek te zijn en waar zijzelf wegens haar obsessieve kinderwens van wegging. Haar tweede man was een dronkaard die haar mishandelde en haar na drie maanden buiten gooide. De derde keer scheen het wel te lukken: een (24 jaar) oudere man meent het goed met haar, maar overlijdt nog tijdens de huwelijksnacht ten gevolge van de lichamelijke inspanningen. Hierdoor belandt ze in het gesticht.

OMER SOMERS : Nieuwkomer in het gesticht. Vermoorde volgens de politie zijn vrouw die hem het bloed onder de nagels haalde. Ondanks verzachtende omstandigheden werd hij wel schuldig bevonden en veroordeeld tot opsluiting in een psychiatrische instelling. Ondanks zijn onvergeeflijke misdaad heeft hij het met iedereen goed voor en heeft hij een goed karakter. Toch is iedereen aanvankelijk een beetje bang van deze “moordenaar”. Gaandeweg wint hij echter iedereen vertrouwen.

DOKTER HENGELE : Tirannieke geneesheer van de instelling die geen tegenspraak of kritiek op zijn beslissingen duldt. Zijn woord is wet in “zijn” instelling. Hij is niet vies van wat “psychologische oorlogsvoering” en is een groot bewonderaar van Machiavelli: het doel heiligt steeds de middelen. Hij is de intellectuele meerdere van zijn patiënten en laat dat te pas en vooral te onpas voelen. Hij terroriseert bijwijlen zijn gasten en waant zich God en meester in de instelling. Wordt door de patiënten dokter “Mengele” genoemd.

ZUSTER ANGELIQUE MERTENS : Lieve al wat oudere verpleegster met een gouden hart, die het beste voorheeft met de kostgangers van de instelling. Is het meestal niet eens met de strenge beslissingen van dokter Hengele, maar moet zich neerleggen bij zijn heerschappij. Kiest gewoonlijk de kant van de patiënten, maar heeft weinig in de pap te brokken bij het beleid van de instelling.

TWEE VERPLEGERS
TWEE AGENTEN

DECOR

Grote kamer met centraal gemeenschappelijke tafel waar de patiënten eten, lezen, kaarten en gezelschapspellen spelen. Twee stoelen achter de tafel, twee op de kop. Linksvoor: zetel met leeslamp en krantenrekje. Rechtsachter: vogelpik tegen de muur. Rechtsvoor: zetel, telefoontafeltje met telefoon. Rechtsmidden: deur naar andere vertrekken van de inrichting. Middenachter: deur naar bureau van de dokter. Naast deur: alarmknop. Tegen een van de muren hangt er een schilderij met een mooie kader. Telkens een van de personages wordt voorgesteld, verdwijnt het schilderij en zien we het personage dat wordt voorgesteld achter de kader. Tijdens de voorstelling van elke speler door een stem op de achtergrond, wordt er een spot op het gezicht van de speler gericht.

EERSTE BEDRIJF

(Het is ochtend en de bewoners komen een voor een in de gezamenlijke eetkamer binnen. Centraal hangt er een grote klok die steeds de juiste tijd aangeeft. Momenteel is het half negen 's ochtends. Aan de muur hangt een groot schilderij. Telkens er een patiënt opkomt, verdwijnt het doek en verschijnt hij/zij vooraf in het kader van het schilderij. Er wordt een spot op hem/haar gericht en hij/zij bevriest. Tijdens deze freeze wordt hij/zij door een stem voorgesteld. Na de voorstelling komt het schilderij terug tevoorschijn in het kader.)

(Marcel verschijnt in het kader, spot op hem, rest van het toneel is donker. Hij wordt door een stem voorgesteld.)

STEM : Marcel Vanattenhoven, afkomstig van Tildonk. 45 jaar, 1 meter 75, 82 kilo. Sedert 92 opgenomen in Dennengroen nadat zijn vrouw hem verlaten heeft, heeft hij zich van alles en iedereen afgekeerd. Bijzondere kenmerken: kan, of wil niet meer spreken sedert zijn opname en eet alles op waar hij zijn hand kan op leggen. Totaal ongevaarlijk. *(spot uit)*

(Marcel, in pyjama, komt op uit deur rechts, doet een paar stappen tot aan de tafel, ziet daar nog een korstje brood liggen en steekt dit onmiddellijk in zijn mond Marcel tjokt voort naar de zetel waar hij zich in laat vallen en de krant uit het krantenrekje neemt, zijn leesbril opzet en begint te lezen.)

(Het wordt weer donker, spot op kader, schilderij is verdwenen en Walter verschijnt in het kader. Hij wordt voorgesteld.)

STEM : Walter Meeus, afkomstig van Haacht, 51 jaar, 1 meter 69, 78 kilo. Sedert 1995 opgenomen in Dennengroen, nadat zijn schoenhandel in falig ging. Bijzondere kenmerken: geobsedeerd door schoenen. Niet kwaadaardig, toch in het oog te houden. *(spot uit, schilderij terug)*

(Walter, in pyjama, komt uit zelfde deur op, ziet een paar schoenen staan naast de deur, neemt ze in de hand om ze te bestuderen en veegt met de slip van zijn pyjamavest een van de schoenen schoon. Dan pakt hij de brief op het telefoontafeltje op en bekijkt hem aandachtig. Legt hem terug en stapt voort tot aan de stoel links achter de tafel waar hij zich neerzet. Hij ziet Marcel en spreekt hem aan.)

WALTER : Goeiemorgen Marcel. *(Marcel knikt verlegen terug als wedergroet.)* En, goed geslapen Marcel? *(Marcel knikt bevestigend en glimlacht vriendelijk.)* En ge hebt uw beste pantoffels aan zie ik! Ja, ik zeg altijd: “Beter een goeie sloef dan een slechte vrouw”, *(krijgt geen reactie, goedbedoeld grappend)* Ja ja, gij zult ook nooit eens een woord verkeerd zeggen hé Marcel! *(Marcel aarzelt even, ziet dan aan het gezicht van Walter dat het goedaardig bedoeld is en lacht weer vriendelijk terug voor hij terug in zijn krant duikt.)*

(Het wordt weer donker, spot op kader waar nu André achter verschijnt. Ook hij wordt voorgesteld.)

STEM : André Schillemans, afkomstig van Rijmenam, 40 jaar, 1 meter 72, 79 kilo. Sedert zijn zestiende opgenomen in Dennengroen op initiatief van zijn ouders die hem liever kwijt dan rijk waren en niet voor hem wilden zorgen. Bijzondere kenmerken: is analfabeet en heeft een acute nood aan liefde en tederheid. Sinds hij in Dennengroen verblijft is hij een fervent postzegelverzamelaar geworden en heeft hij een mooie collectie aangelegd. Goedaardige type.

(André komt op, ook in pyjama, gedraagt zich schuw en spreekt met een flauw stemmetje. Heeft duidelijk een minderwaardigheidscomplex.)

ANDRE : Dag meneer Walter, dag meneer Marcel.

(Marcel knikt goeiemorgen.)

WALTER : Ha, hier zie, onze André. Ne goeien dodo gedaan Andréke, lekker gedroomd?

(André knikt van ja. André gaat naar de telefoontafel waar hij een brief heeft zien liggen. Hij neemt de brief op om de postzegel goed te kunnen bekijken. Hij staat met de brief in de hand en pulkt voorzichtig aan de postzegel.)

Dat zou ik maar niet doen als ik van u was André! Het is een brief voor dokter Hengele!

(André verstijft, kijkt spijtig naar de brief en legt hem voorzichtig terug op zijn plaats.)

ANDRE : Spijtig. Ik heb hem nog niet. Het is er eentje van die reeks van Belgisch fruit. Een reeks van vijf. De appel, de peer en de perzik heb ik al. Ik mankeer juist nog de framboos en *(naar de brief wijzend)* de pruim.

WALTER : Ge zult uw serie nog wel compleet krijgen André. Er zullen nog wel brieven komen en zuster Angelique brengt toch dikwijls zegels mee voor u hé?

ANDRE : *(glimlachend)* Ja, zuster Angelique is lief. Denkt ge dat de dokter mij die postzegel zal willen geven?

WALTER : *(bedenklijk gezicht)* Tja, dat zal er van afhangen hoe zijn muts staat en of dat hij van zijn vrouw gemogen heeft, denk ik. Ge kunt het hem altijd eens vragen hé André.

ANDRE : *(onzeker)* Ik weet niet, ik heb de dokter niet zo graag, hij is niet lief.

WALTER : Nee, daar hebt ge gelijk in. Als we hier een wedstrijd zouden houden voor de sympathiekste bewoner, zou hij zeker niet in de prijzen vallen.

ANDRE : *(nee knikkend)* Zeker niet. *(Ook Marcel knikt mee van neen.)*

(Opnieuw wordt het donker en is er de spot op het schilderij. Jeanneke staat nu in de spot en wordt voorgesteld.)

STEM : Jeanne Verlinden, afkomstig van Boortmeerbeek, 38 jaar, 1 meter 65, 62 kilo. Sedert 5 jaar, na het overlijden van haar derde man, opgenomen in Dennengroen. Bijzondere kenmerken: zit met een trauma opgezaald van een onvervulde kinderwens, kiest consequent het verkeerde soort man om deze wens te verwezenlijken. Moederlijk type. *(Spot uit, schilderij verschijnt terug)*

(De deur gaat open en Jeanne komt op in peignoir. Ook zij neemt de brief vast; als ze ziet voor wie hij bestemd is, trekt ze een vies gezicht en legt hem vlug terug.)

JEANNE : Bwaa, voor dokter Frankenstein! Dag jongens, allemaal goed geslapen?

(Marcel knikt glimlachend ja.)

WALTER : Ja ja, Jeanneke, gij toch ook zeker? Ge ziet er weer fantastisch uit! En sta me toe van u te feliciteren met uw schattige pantoffeltjes, ze zijn magnifiek!

JEANNE : Ja? Vindt ge? Wel merci.

(André komt tot bij Jeanne en schurkt zijn hoofd tegen haar schouder.)

ANDRE : Dag madame Jeanne.

JEANNE : Maar dag mijne grote schat, hoe is het met mijne jongen, goed ?

(André knikt heftig van ja. Jeanne maakt zich los en gaat op de stoel links achter de tafel zitten. Begint te breien aan kindersokjes.)

WALTER : Schoon kleur Jeanneke, echt waar. Schoon kleur.

JEANNE : Ja hé, ik vond het ook.

WALTER : Voor wie is het?

JEANNE : *(treurig kijkend)* Ik weet het niet Walter, maar ik kan het gewoon niet laten. Het is iets dat ik moet doen. Ik weet ook wel dat ik waarschijnlijk nooit geen

kindjes zal krijgen, maar.... Ik geef ze wel aan iemand die ze kan gebruiken hé?

WALTER : Dat is heel lief van u Jeanneke en ik ben zeker dat ge die “iemand” daar heel blij zult mee maken. Goed weten!

(Jeanne lacht en werkt voort.)

(Licht uit, spot aan op kader, nu verschijnt de figuur van zuster Angelique en zij wordt voorgesteld.)

STEM : Zuster Angelique Mertens, afkomstig van Mechelen, 52 jaar, 1 meter 68, 61 kilo. Sedert 12 jaar werkzaam in de instelling. Rechterhand van dokter Degele en in tegenstelling tot de dokter een schat van een mens. Bijzondere kenmerken: *tâche de beauté* op haar rechterbil, maar dit helemaal terzijde. Ze is de afgod van alle vier de patiënten.

(Zuster Angelique komt op met een plateau met vier kommen met corn flakes. Als ze de deur achter haar gesloten heeft, zet ze de kommen op tafel en groet ze iedereen.)

ANGELIQUE : Goeiemorgen allemaal, hoe is het met mijn schatjes? Goed geslapen?

(Iedereen, behalve Marcel beantwoordt haar groet. André herhaalt zijn ritueel van bij Jeanne en schurkt zijn hoofd tegen haar schouder aan.)

Maar dag Andréke, mijne grote jongen. Hoe is het? Zeg dat is waar ook, ik heb nog iets bij voor u! *(ze haalt een envelop uit haar schort en toont hem aan André)* Hier zie: de framboos, die hebt ge toch nog niet hé?

ANDRE : Nee! Dank u zuster, nu moet ik alleen nog die pruim hebben en die ligt daar naast de telefoon!

(Angelique doet teken dat iedereen moet aanschuiven. Marcel laat zich uiteraard niet pramen en begint zijn kom snel uit te lepelen.)

ANGELIQUE : *(tot André)* Naast de telefoon ?

ANDRE : Ja, op die brief voor dokter Hengele.

ANGELIQUE : *(naar tafeltje)* Och ja, ge hebt gelijk André. De dokter heeft de pruim.
Dan is uw reeks compleet hé jongen.

ANDRE : *(twijfelend)* Ja... denkt ge dat de dokter hem aan mij zou willen geven?

ANGELIQUE : Maar ja, waarom zou hij dat niet willen? De dokter verzamelt toch geen postzegels, hij vindt dat stom. Maar ik vind het een hele mooie hobby hoor. En de dokter zal hem u zeker wel willen geven.

(André straalt. Ondertussen is Marcel zijn kom leeg. Hij kijkt naar Walter die blijkbaar geen zin heeft in zijn ontbijt. Walter knikt en Marcel begint zijn tweede kom uit te lepelen.)

WALTER : Alle dagen corn flakes, ze komen mijn oren uit. Kunnen we nu eens nooit een deftig ontbijt krijgen: een gekookt eitje bijvoorbeeld.

JEANNE : Mmm, ja met een sneetje spek erbij. Dat zou me smaken zie.

ANGELIQUE : Ja mannekes, ik weet het, maar ge kent de dokter hé: er moet op alle mogelijke fronten bezuinigd worden zuster Angelique! Enfin, ik zal eens zien of ik zondagmorgen iets kan regelen hoor. Maar ik kan niks beloven hé!

(Ondertussen is Marcel de restjes corn flakes van André en Jeanne ook nog aan het oplepelen. Zijn honger is niet te stillen.)

(Licht uit, spot op kader waar nu de dokter verschijnt en wordt voorgesteld.)

STEM : Dokter Hengele, afkomstig van Brasschaat, 46 jaar, 1 meter 78, 86 kilo. Hij leidt de residentie Dennengroen al van het begin met ijzeren hand. Hij duldt geen tegenspraak en beschouwt zijn patiënten enkel als zijn bron van inkomsten. Hij heeft onmiskenbaar sadistische trekjes en scheidt er genoeg in

om zijn patiënten te kleineren en te vernederen. Achter zijn rug om noemen ze hem wel eens dokter Mengele. Kortom: een arrogante rotzak.

(Dokter Hengele komt op in witte doktersjas, rapport onder een arm, is bezig een appel te eten. Hij is bij het klokhuis gekomen en neemt nog een laatste hap. De dokter gaat langzaam naar links voor terwijl hij in zijn papieren kijkt. Als hij de tafel passeert, legt hij het klokhuis van zijn appel op de tafel. Marcel heeft het gezien en probeert onopvallend het klokhuis te bemachtigen. De dokter heeft het echter uit zijn ooghoek gezien en op het moment dat Marcel wil beginnen het restje appel op te peuzelen, komt de dokter tussen.)

HENGELE : Marcel blijf daar af! *(Marcel schrikt en laat het klokhuis uit zijn handen vallen op de tafel. Hij voelt zich betrappt en geneert zich dood.)* Van wie is die appel Marcel? *(Marcel buigt het hoofd en wringt zich ongemakkelijk in allerlei bochten.)* Is die van u misschien Marcel? *(Marcel schudt neen met gebogen hoofd.)* Neen? En weet ge hoe ze zo'n mensen noemen die andermans eigendom afpakken, Marcel? Dat zijn dieven! En dieven die horen eigenlijk niet thuis in zo een nette residentie als Dennengroen. Neen, die zouden eigenlijk in de gevangenis moeten zitten!

ANGELIQUE : *(wil sussend tussenkomen)* Kom kom dokter, overdrijven we nu niet een heel klein beetje?

HENGELE : Ik geloof niet dat ik uw advies in deze zaak gevraagd heb zuster. Als ik uw mening nodig heb – alhoewel ik niet zou weten waarom – dan zal ik ze wel vragen. Heeft u dat begrepen zuster?

ANGELIQUE : *(inwendig zuchtend)* Ja dokter.

HENGELE : Goed, als iedereen maar weet wat zijn plaats is in onze residentie, dan loopt alles wel zoals het hoort te lopen, nietwaar? *(De dokter neemt heel rustig het klokhuis in de hand en gooit het heel ostentatief in de vuilnisbak. Marcel volgt de beweging met lede ogen.)* Het wordt trouwens wel eens tijd dat ge terug begint te praten Marcel. Dat kinderachtig gedoe van u begint me stilaan de strot uit te komen.

ANGELIQUE : Maar dokter, Marcel kan niet spreken.

HENGELE : Ha neen? En wie zegt dat? Als ik het goed voor heb, heeft u toch niet voor dokter gestudeerd dacht ik. De diagnose van een ongediplomeerd verpleegstertje kunnen we dus wel best missen. (*Angelique buigt op haar tong en buigt het hoofd*) U weet zeer goed zuster dat mijn onderzoeken hebben uitgewezen dat er niks mankeert met de stem van Marcel. Volgens mijn testen moet hij net zo goed kunnen praten als u en ik zuster. (*wendt zich tot Marcel*) Maar meneer hier is een beetje koppig, nietwaar Marcel? Meneer vertikt het om zijn mond open te doen en ons te laten horen hoe goed hij wel kan praten. Toen uw vrouw nog bij u was, toen mankeerde er toch niks aan uw stem. Toen hebt ge misschien wel een beetje te veel gepraat hé? Is het misschien daarom dat ze u heeft laten zitten? Werd uw gekwetter haar misschien wat te veel en heeft ze u daarom in de steek gelaten? Of was het omdat er toch alleen maar onzin en kinderpraat uit kwam dat ze bij die andere is gaan wonen? Antwoord dan godverdomme toch eens Marcel! (*bekijkt Marcel even doordringend en zucht dan diep*) Oké, als ge niet wilt meewerken, moet ge het maar weten. Maar ik verwittig u Marcel: als ik u voor het einde van deze week niet gehoord heb, vrees ik dat ik u een paar dagen in de blauwe kamer zal moeten voorschrijven.

(*Marcel schrikt hevig bij het horen van dit dreigement en blijft helemaal in zichzelf gekeerd. Er valt even een onbehaaglijke stilte. Dan spreekt André.*)

ANDRE : Dokter...

HENGELE : (*kortaf*) Ja?

ANDRE : Er is post voor u dokter, een brief! (*wijst naar brief op tafeltje*)

(*Hengele gunt André geen blik, maar neemt wel de brief in handen en bekijkt hem aandachtig. André is vlak bij hem komen staan en kan zijn ogen niet van de envelop afhouden.*)

Een mooie postzegel hé dokter.

HENGELE : (*hoort André amper terwijl hij de brief is beginnen lezen*) Hmm.

ANDRE : Ik verzamel postzegels dokter, ik heb er al heel veel.

HENGELE : (*geïrriteerd*) André zwijg nu eens even, ik ben aan het lezen.

(André knikt even en probeert te zwijgen, maar hij is veel te opgewonden over zijn postzegel en kan zich niet lang bedwingen. De dokter heeft ondertussen de brief gelezen en kijkt nadenkend voor zich uit.)

ANDRE : (*wijzend naar de envelop*) Het is een reeks van vijf. De appel de peer en de perzik had ik al. En vandaag heb ik van zuster Angelique de framboos gekregen. Nu mankeer ik alleen nog (*wijst weer naar envelop*) de pruim.

HENGELE : (*was in gedachten verzonken en komt terug tot de realiteit*) André verdomme, waar hebt gij het eigenlijk over?

ANDRE : (*lichtelijk opgewonden*) Die postzegel op uw brief, de pruim, die heb ik nog niet. Het is de enige van de reeks die ik nog niet heb!

(De dokter bekijkt André minachtend, werpt een blik op de postzegel en herleest vluchtig de brief. André kan zich niet meer inhouden.)

Mag ik hem alstublieft hebben dokter? Alstublieft?

(De dokter geniet er duidelijk van om André aan het lijntje te houden en doet alsof hij hem niet gehoord heeft. Na nog even treuzelen legt hij met de rechterhand de brief op tafel. Met de linker verfrommelt hij met sadistisch genoegen de envelop in zijn gebalde vuist en steekt het propje in zijn broekzak. André krimpt in elkaar van wanhoop en gaat triestig aan tafel voor zich uit zitten staren.)

HENGELE : (*steekt brief even omhoog en gooit hem dan op tafel*) Bon, ik heb nieuws voor jullie. Vanavond krijgen we een gast bij. Omer Somers is de naam. We verwachten hem rond zeven uur en als ik van jullie was, zou ik hem maar niet te veel op stang jagen.

WALTER : (*nieuwsgierig*) Hoezo?

HENGELE : Och zo maar. Hij heeft zijn vrouw vermoord! (*maakt aanstalten om er vandoor te gaan*) Zuster Angélique...

ANGÉLIQUE : Ja dokter?

HENGELE : Zorg er eens voor dat de gasten aangekleed geraken alsjeblieft.

ANGÉLIQUE : Ja dokter.

HENGELE : O ja, en Jeanne, ik verwacht u om elf uur in mijn bureau.

JEANNE : (*gelaten*) Ja dokter.

(Hengele verlaat de kamer. Marcel veert recht loopt naar de vuilnisbak en haalt er het klokhuis uit dat hij grondig begint af te knabbelen. Hij eet uiteindelijk alles tot en met het steeltje op. Angélique begint de brief te lezen en André bokt nog over de verloren postzegel.)

ANDRE : Waarom kon de dokter mij die postzegel nu niet geven? Hij doet er toch niks mee.

WALTER : Dat komt omdat de dokter slecht is. Hebt ge weer gezien wat voor schoenen dat hij aanhad? Pfff....19,99 euro in de Shoe Post. Mensen die zo'n schoenen dragen kunnen niet goed zijn. Trek het u niet aan André, ge zult die pruim nog wel eens te pakken krijgen. En die rotzak zal vroeg of laat ook wel zijn verdiende loon krijgen.

ANGÉLIQUE : Hela Walter, dat is niet zo mooi wat ge daar zegt hé jongen. Pas daar maar een beetje mee op, als de dokter het moest horen....

JEANNE : Walter heeft gelijk, die man deugt niet. Hij doet alles om ons het leven zuur te maken. Wat was dat van die Omer Somers, weer een van zijn flauwe grappen?

ANGÉLIQUE : Ik vrees van niet: volgens deze brief zou hij om zeven uur hier afgeleverd worden.

WALTER : Ja maar, dat hij zijn vrouw vermoord heeft, dat was dan toch wel een grapje zeker?

ANGÉLIQUE : Ik ben bang van niet. Omer heeft wel degelijk zijn vrouw gewurgd.

(Iedereen bekijkt iedereen in de korte stilte die valt.)

JEANNE : Ja maar, dat kan toch niet! Moordenaars moeten toch naar de gevangenis, die horen hier toch niet thuis?

ANGELIQUE : Tja Jeanneke, ik denk dat zijn advocaat het link gespeeld heeft. Hij heeft hem ontoerekeningsvatbaar laten verklaren door een of andere gerechtspsychiater en daarom gaat hij niet naar de gevangenis maar komt hij bij ons logeren.

WALTER : Maar dat kan toch niet! Misschien kan hij ons allemaal wel vermoorden!

ANGELIQUE : Hmmm, zo'n vaart zal het wel niet lopen. Volgens wat ik hier kan lezen zou hij de moord gepleegd hebben in een vlaag van zinsverbijstering. Zijn vrouw moet hem het bloed onder de nagels gehaald hebben. De kans dat hij in herhaling valt is wel heel erg klein, dus.... Geen paniek.

WALTER : Ik ben er toch niet helemaal gerust in.

ANGELIQUE : Het zal allemaal wel best meevallen. En nu vooruit jongens: allemaal wassen en aankleden. Daarna kunnen jullie nog een spelletje Scrabble doen, oké?

(Marcel, Walter en André gaan de kamer uit. Angelique blijft nog even met Jeanne praten.)

En Jeanneke, hoe gaat het met u de laatste tijd?

JEANNE : Och ja, de ene dag al wat beter dan de andere zeker. Het gaat wel. Ik mag niet klagen.

ANGELIQUE : Ge denkt nog veel aan hem hé?

JEANNE : Aan wie?

ANGELIQUE : Aan wie! Aan uwe man natuurlijk!

JEANNE : Ha ja? Aan de welke?

ANGELIQUE : God ja, dat is waar ook, gij hebt er drie gehad zeker?

JEANNE : Ja, en geen een van de drie die mij heeft kunnen geven wat ik van hen verlangde. Geen enkele die in staat was om mij een kind te schenken. Was dat nu echt zo veel gevraagd? Ik bedoel: zo moeilijk kan dat nu toch niet zijn. D'er

worden er elke dag duizenden geboren, alleen voor mij is dat niet weggelegd. Verdomme toch.

ANGELIQUE : Ge hebt er mij eigenlijk nooit veel over verteld over uw “driemanschap”. Hoe waren ze, of praat ge er liever niet over?

JEANNE : (*haalt schouders op*) Och ja, het is niet dat ik er niet wil over praten, maar... ik bedoel: wat haalt het allemaal uit, het verandert niets aan de realiteit en die realiteit is even duidelijk als pijnlijk: ik ben en blijf kinderloos. Nooit zal ik het onbeschrijfelijk gevoel meemaken om een kleintje tegen mijn borst te kunnen drukken. Het mooiste dat er bestaat zal ik nooit mogen kennen. Maar goed, ik heb er mij al stilaan mee verzoend.

ANGELIQUE : Ik wou dat ik iets kon doen of zeggen dat u zou kunnen helpen, maar ik vrees dat het allemaal maar een magere troost zou zijn.

JEANNE : (*dankbaar voor het medeleven van Angelique, komt los en wil toch graag praten over de drie mannen die ze gehad heeft*) Frank was de eerste. Een schat van een jongen, hij droeg mij op handen, hij aanbad me. Niets was voor hem te veel, alles had hij voor mij over. Hij zou zijn leven voor mij gegeven hebben. En attent: elke week bracht hij zeker twee keer bloemen voor me mee.

ANGELIQUE : Het lijkt wel een sprookjesprins.

JEANNE : Dat was hij ook.

ANGELIQUE : Maar....

JEANNE : Inderdaad: maar... Na een half jaar van woeste vrijpartijen en eindeloze liefdesnachten was ik nog steeds niet zwanger en ik begon me zorgen te maken. Ik wou naar de dokter om uit te vinden wat er fout was. Ik wilde dat kind zo graag, maar Frank vond dat we niet zo snel moesten panikereren: het zou wel goed komen. Alleen: het kwam niet goed. Na nog twee maanden ijdele hoop dreef ik mijn zin door en lieten we ons alle twee onderzoeken. Het lag niet aan mij. De dokters stelden vast dat er iets scheelde bij Frank, vraag me niet wat, ik weet het al niet meer. Feit was dat hij mij nooit een kind zou kunnen schenken. De week daarop ben ik bij hem weggegaan.

ANGELIQUE : Maar het was zo'n schatje!

JEANNE : Ik weet het. Nooit zou ik nog zo'n exemplaar vinden, maar.... Begrijpt ge het niet: hij kon mij nooit geven wat ik het liefste van al wilde en dus moest ik hem verlaten, ik had gewoon geen andere keuze.

ANGELIQUE : (*knikkend*) Ik denk wel dat ik het kan verstaan.

JEANNE : Erik was een beest. Mijn tweede man. Ik was nooit van plan om lang bij hem te blijven, een echte rotzak. Het prototype van een macho: gespierd als een gorilla en met even veel verstand.

ANGELIQUE : Maar waarom ben je dan met hem getrouwd?

JEANNE : (*schouderophalend*) Hij had een stuk of acht kinderen bij drie of vier verschillende vrouwen, dus dacht ik dat ik op dat vlak wel goed zou gezeten hebben.

ANGELIQUE : Maar...

JEANNE : (*zuchtend*) Jep, maar.... Erik deed zijn reputatie van dekhengst maar weinig eer aan. Juist drie maanden heeft het geduurd. Op die drie maanden heeft hij mij twee keer van de trap geduwd, vier of vijf blauwe ogen geslagen en een keer mijn sleutelbeen gebroken, erg pijnlijk allemaal. Maar het pijnlijkste vond ik nog dat hij juist geteld twee keer met mij gevrijd heeft, nu ja als ge dat zo zou kunnen noemen, zonder resultaat, als ge begrijpt wat ik bedoel, en dat hij na die drie maanden op een avond toen hij weer eens stomdronken thuis kwam, mijn valies op straat gegooid heeft met mij erbij.

ANGELIQUE : Maar Jeanneke toch, het leven heeft u ook niet verwend hé kind?

JEANNE : Nee, maar bon ik gaf de moed nog niet op en ik dacht: derde keer, goede keer. Georges heette hij. Hij was weduenaar en wel 24 jaar ouder dan ik, maar het was een lieve man en ik wou het graag nog eens proberen. Ik vertelde hem eerlijk waar het mij om te doen was en Georges zei dat hij me begreep. Ik denk ook wel dat hij mij echt begreep. Ondanks het grote leeftijdsverschil zag hij het wel zitten om op zijn leeftijd nog vader te worden en ik kreeg opnieuw hoop dat alles toch nog goed zou aflopen.

ANGELIQUE : (*zware zucht*) Maar....

JEANNE : Ja, het wordt inderdaad wat eentonig nietwaar. We hielden een klein huwelijksfeestje met een stuk of twaalf echt goeie vrienden. Het was fijn, we hebben veel gedanst en er werd luid gelachen en ik zag het weer helemaal